

8

PÁ 20. 5. 2016

13.–22. 5. 2016
xx. divadelní
flora theatre
festival olomouc

festivalový zpravodaj

*Vedel som, že chcem urobiť inscenáciu, ktorá sa vyvíja ako sí-
nusoida. Na začiatku je veľa energie, ktorá postupne klesá, až dô-
jdeme k „výdychu“ – do bodu, v ktorom to začne opäť narastať.*

R. M. de Oliveira o choreografii Let Me Die In My Footsteps

MADAM OVARY

Divadelní festival má sice nesmírnou energii a v místě svého působitě způsobuje příjemný rozruch, ale při samém soustředění na norský tanec a kvality toho česko-slovenského, Dušana D. Pařízka i smutné existence v inscenacích Divadla Na zábradlí, jsme v celém zpravodaji zapomněli na podstatné urbanistické zátiší. Na Olomouc. Na krátkém příběhu (s morálním poučením) chci ukázat, jak nesmírnou teatralitou místní prostředí žije. Zda je to v souvislosti s Florou nebo ne, záleží na vaší vlastní interpretaci.

Při procházce po Horním náměstí jsem byl svědkem velmi bizarního jevu. Celé to bude znít možná neuvěřitelně, ale skutečně se to stalo na rohu Opletalovy ulice, kde vyhrávali velmi příjemně a nevtíravě dva buskeři. Na každého kolemjdoucího vlídně kynuli - prostě žebraři. Poté, co jsem jim do klobouku hodil pár korun, se zpoza uličky k dvojici přikutálelo od „Prioru“ stvoření s výraznými disproporcemi. Dá se říct, že to byla taková živoucí rozteklá kostka o velikosti 150 kilogramů na 150 centimetrů. Chvilku hudebníky pozoroval a potom na ně z ničeho nic vybalil: „Vy si tady hrajete, ale já když si špatně lehnu, praskne mi páteř a vykrvácím.“ Nejen žestě povážlivě utichly. „To bych chtěl vidět...“, odvětil harmonikář. Živoucí masa se dala trochu v šoku do pohybu. Obloustlý Kostěj absolutně nevnímal, že etudou zamrzla velká část náměstí a žestě povážlivě utichly. Dokonce orloji přestalo bít srdce.

Je zvláštní jak se realita mísí s fikcí. Dnes svede liška lištica souboj s osudem v inscenaci Skugga Baldur, bouří rozpoutá Bouře, široký Lebensraum pojedná holandské United C a fanynkám se zastaví srdce při etudách divadla VOSTO5. #všejejakmá #olomoucvěčná #olomoucvěčná

Martin Macháček

REDUTA & DIVADLO NA ZÁBRADLÍ:
NĚJAK BYLO A JAK BUDE?!?

2

RECENZE: POSEDLOST

3

ROZHOVOR: MILOSLAV KÖNIG

4

ROZHOVOR: RENAN MARTINS DE OLIVEIRA

5

pořadatel partner

za podpory

hlavní
mediální partner

PÁ 20. 5.

17:30 S-klub

Sjón – K. Polívková – T. Hořová

SKUGGA BALDUR

Studio Hrdinů Praha

Koprodukční projekt na motivy románu jednoho z nejsobitějších současných islandských spisovatelů. Meditace o lovcích a jeho stínu, uštkaných liškách, sušených tresčích hlavách, kouření opia, soucitu, opovržení i cestě sněhem do podsvětí...

Režie: Kamila Polívková

19:00 Moravské divadlo

William Shakespeare

BOUŘE

Moravské divadlo Olomouc

Pozdní shakespearovská romance, hra o zázračné cestě do hlubin podvědomí a snů v režijním zpracování loučícího se uměleckého šéfa olomouckého činoherního souboru Michaela Taranta.

21:15 Dům u parku / Palackého 21

Pauline Roelants –

Maarten van der Put

BURN

United-C Eindhoven

Performance adaptovaná pro inspirativní realie nového festivalového prostoru. Jedinečný biotop zalidněný tanečnickými a hudebníky, vytvářejícími obrazově podmanivý svět před očima, nad hlavami i pod nohama putujících diváků.

22:45 Konvikt / šapitó

STAND'ARTNÍ KABARET

Divadlo Vosto5

Divadelně-hudební večer improvizovaných klasiků – a nejčastějších festivalových hostů – Jury, Ondara, Petara a Kurta.

0:00 Konvikt / šapitó

DJ's Vosto5

SNAPCHAT: Marie Spurná Havlová.

NĚJAK BYLO A JAK BUDE?!?

Když v roce 2013 opouštěl tvůrčí tým Štědroň - Viceníková - Mikulášek divadlo Reduta, široká divadelní veřejnost v Brně věděla, že o něco přichází. Po šesti významných sezónách se úspěšní tvůrci přesunuli do Divadla Na zábradlí, kde tým Petra Štědroň vyhrál výběrové řízení. Opouštěli budovu, kde po dlouhé době byl vytvořen tým, jenž mohl samostatně fungovat bez ohledu na zbytek Národního divadla.

S uměleckým týmem se do Prahy přesunula i většina redutovského repertoáru - některé inscenace v původním obsazení, většina částečně i přeobsazená. S tím nutně souvisel i odchod herců, kteří už v době působení v Redutě byli mnohdy na volné noze či menšinově patřili do souboru činohry Národního divadla. Takto odešla z NDB například vynikající Dita Kaplanová.

Jednoznačně Brno ztratilo jeden z mála důvodů, proč se do něj stahovali kritici z celé republiky. Navíc se takřka jic „moderní“ scéna NDB ocitla bez vedení, repertoáru, smysluplné a promyšlené dramaturgie.

Inscenace převedené z Reduty a upravené pro prostor Divadla Na zábradlí rozhodně neztratily svoji hodnotu. Premiéry v novém působení pevně navazovaly na práci, principy a poetiku známou již z Brna - u Jana Mikuláška samozřejmě i z Ostravy. V poslední sezóně se bohužel zdá, že inspirace této poetiky není bezedná a konkrétní principy se začínají opakovat a významově vyčerpávat. Ne každému zvolenému tématu sluší jeden a týž princip. Umělecký tým Divadla Na zábradlí samozřejmě mimo výrazný rukopis režijních osobností staví i na silných hereckých individualitách. Většinou spíše mužských. Výrazná ženská osobnost z brněnského působení byla Tereza Vilišová, ze Špinarovy

inscenace Anna Karenina, působící v současnosti v Národním divadle. Za současný ženský herecký objev Divadla Na zábradlí lze považovat Janu Plodkovou.

V loňském roce Divadlo Na zábradlí proměnilo většinu nominací v anketě časopisu SAD. Letošní sezóna nepůsobí dojmem jednoznačného úspěchu a výjimečně významných inscenací, jak tomu bylo doposud.

Inscenace Krásné psací stroje je víceméně přijímána rozpačitě a ani Hamleti, ani Posedlost nijak nevybočují nebo nepřevyšují Mikuláškovy dřívější práce. Principy se v nich opakují, nic nového nepřináší, úspěchem ověřené postupy se používají stále stejným způsobem. Obrazy a ironické komentáře současné společnosti stále fungují a mají svoji sdělnost a platnost. Otázkou zůstává, jak dlouho tato režijně dramaturgická metoda bude fungovat a jak dlouho bude provokativní a lákavá. Divadlo stále dle svého původního záměru klade otázky, snaží se diváky aktivizovat a vyvádět z jejich konformní zóny, nicméně mi přijde, že čím dál méně výrazně. Stále se snaží potutelně rozkládat emoce, kritizovat a ironizovat slabiny a bořit stereotypy - avšak méně angažovaně než dříve, i když stále aktuálně. Divadlo Na zábradlí je teď v pozici mírného záseku.

Přesto se stále jedná o svébytné autorské divadlo s nepravidelnou dramaturgií, výjimečnou prací s prostorem, simultánními obrazy, ironicky vystavenými situacemi a výraznými komentáři k aktuálním, ale i nadčasovým tématům. Jen si moc přeji, aby jejich nasazení a energie zůstaly na stejné úrovni, jako když se v Brně stavěli do opozice k oficiální sešněrované činohře.

Kateřina Málková

Posedlí Hamleti

Ve středu uvedlo Divadlo Na zábradlí naposledy, zde na Divadelní Floře, Posedlost. Obě inscenace spojuje hned několik věcí - jsou autorskými počiny uměleckého tandemu Mikulášek - Věcníková a vzešly z kolektivní a improvizativní práce soustředěné na konkrétní téma. Základním stavebním kamenem jsou ironické komentáře, klišé konkrétních témat a absurdních, do krajnosti vyhnaných, situací.

Téma inscenace Hamleti vychází z herecké zkušenosti. Z toho, co si o hercích myslí ostatní; z předsudků úzké i široké veřejnosti; očekávání, jak se vnímají herci navzájem i jak vnímají sami sebe jako svébytnou součást společnosti; zda je herectví marnost či ne.

Posedlost se líhne v třípatrovém domě scény Marka Cpina. Propojuje je nejen posedlost lidskou přítomností, ale i posedlost kontaktem jako takovým. Čtyři muži a čtyři ženy se prolínají jednotlivými skeči, které nahazují téma nutnosti kontaktu a nevladatelné osamělosti.

Hamleti na rozdíl od posedlých z Posedlosti mají jednotící linii, která spojuje scény - obrazy do souvislého tvaru. Tím pojítkem je průběžné vrácení se do herecké šatny, zákulisí při probíhající představení na jevišti, jež je umístěno za průsvitnými zrcadly herecké šatny. Naopak Posedlost se zdá být shlukem situací různých párů, jejichž pojítkem je variování vztahů a jejich případných dysfunkcí.

Obě inscenace vynikají výjimečnými hereckými výkony. Všichni herci bez výjimky respektují tvar inscenace. Hamleti shromažďováním hereckých zkušeností na scéně často ztrácí energii, která se tím pádem musí znovu budovat od nuly. Přesto, že odkazují na nesnesitelnost hereckého bytí, ani zoufalství a existenční sebeironie neudrží napětí soustavně v celé inscenaci. Obdobný problém má i inscenace Posedlost. Obecně platná klišé perfektně vystihují vztahové krize párů napříč generacemi. Srdceryvné sladkobolné „ploužáky“ navíc tuto depresi podtrhují, avšak často scény naplňuje laciná komika, v níž by se posedlost hledala jen těžko.

Možnost vidět na festivalu inscenace pohromadě poskytuje příležitost ke srovnání a zjištění, že i přes nesporné kvality repertoár Divadla Na zábradlí není až tak rozmanitý.

Kateřina Málková

Miluji Mikuláška, miluji jeho myšlení, jeho zpracování, zkrátka úplně všechno, takže jsem velice spokojená.

BETY, 25

Líbilo se mi to. I když z trojice inscenací, které jsem již od divadla viděl, se mi tohle líbilo asi nejméně. Přišlo mi to trochu jako soubor samostatných, nepropojených a nevypointovaných gagů.

MARTIN, 33

Mě to chytlo za srdce. I mně se občas roztluče srdce jako tý holce v pokojíčku a pak to nechce zastavit.

ELIŠKA, 19

Já jsem četla na inscenaci velkou kritiku, takže jsem na ni šla s velkými obavami. Teďka jsem ale příjemně překvapená. Psali tam, že Divadlo Na zábradlí je na ústupu, že by mělo být progresivnější. Ale mně se to líbilo!

TÁBORSKÁ, učitelka

Mám inscenace Divadla Na zábradlí velice ráda, každou Divadelní Floru na ně chodím. Letos mi to vyšlo jenom na tuhle jednu. Vnímám je jako jedno z progresivních divadel, které nikdy nezklame. V porovnání s olomouckou činohrou bych jistě dala přednost Praze. I dnešní představení se mi líbilo. Sice moc optimismu člověku nedodalo, ale odcházím spokojená.

ZDEŇKA VYSLOUŽILOVÁ, vŠ pedagožka

Tvorba Divadla Na zábradlí patří asi k tomu nejlepšímu, co současná česká divadelní scéna nabízí. Myslím, že jak Posedlost, tak Hamleti jsou výjimečné inscenace, i když jsem zvědavá, kam ten Mikuláškův styl bude dál směřovat. Obávám se, že se začíná vyčerpávat.

IVA, 29, redaktorka

Mám to štěstí sledovat Mikuláškovu tvorbu už mnoho sezon. Čekal jsem, že když bude mít zájem v podobě souboru a čas udělat více inscenací v sezoně, tak to budou propracované věci. Mám ale pocit, že se to trochu točí v kruhu. V tomhle momentu, krom toho, že je to zábavné a dobře zahrané, už to neříká nic navíc. V zásadě mi to už nepřináší tematicky ani inscenačně nic, co by mě mohlo přesvědčit o tom, že to má dlouhodobější smysl. A právě v téhle návaznosti mě zaujala inscenace Kafka 24, kterou Mikulášek dělal v Dejvickém divadle a viděl jsem ji včera na festivalu ve Zlíně. Trochu jsem se toho bál, protože jsem si myslel, že se Mikuláškův inscenační přístup se může s hereckým souborem v Dejvickém divadle srazit. Tady se ale dva přístupy krásně propojily. Možná by bylo zajímavých více spoluprací mimo Divadlo Na zábradlí.

PETR DVOŘÁK, teatrolog

CO VÁS BAVÍ NA DIVADELNÍCH FESTIVALECH? CO NA DIVADELNÍ FLOŘE?

Tak já mám rád flóru i faunu a vím, že když přijedu a bude Olomouc, tak bude faking a to je dobré, takže Flora roste víc než fauna.

LEOŠ NOHA

Cesta kamkoliv je nějaký posun a to je to, co mě na festivalech skutečně baví. Na Floru Olomouc jsem jezdila ještě s Divadlem na provázku. A to bylo už hodně dávno. Teďka jsem tu s jiným divadlem a stále je to fajn. Město je krásnější a krásnější a lidi jsou mladší a mladší.

DITA KAPLANOVÁ

Tím, že jsem dlouho nedělala divadlo, bylo náročné se dostat ze zázemí domova a donutit se přespat někde jinde. Díky Zábradlí si to ale teď začínám mnohem víc užívat. Publikum v Praze je dost jiné jako tady. Na tomhle festivalu je specifické publikum. Vždy jsem zvědavá, jak na to budou reagovat tady. A letos se mi to dost potvrdilo. Publikum nás lehce vyvedlo z míry. Bylo jiné, než na co jsme zvyklí.

JANA PLODKOVÁ

MILOSLAV KÖNIG

sa narodil v roku 1984 v dedinke Postřelmůvek u Zábřehu na Moravě. Vyštudoval DAMU, pôsobil a pôsobí na mnohých scénách, od Národného divadla cez muzikál až po grantové projekty. Po niekoľkých sezónach hral v Divadle v Dlouhé (napr. Maškaráda, Faidra, Vějíř s broskvovými květy). V roce 2007 stvárnil postavu Mladíka vo filmu Alice Nellis Tajnosti. Od sezóny 2013/2014 prijal angažmán v Divadle Na zábradlí, kde je k videniu vo väčšine inscenácií súčasného repertoáru. Takisto hostuje v predstaveniach Divadla Masopust na Eliadově knihovně DNz v predstavení pre deti i pro dospelé (Magor v Betléme, Čupakabra, Vytrvalý princ, Orlando). Je autorom hudby k inscenácii Požitkáři.

HUŇATÝ SRDCAŘ JE ZPĚT

S Miloslavem Königem, hercem Divadla Na zábradlí, sme sa krátko po skončení jeho koncertu rozprávali o divadle a hudbe. Podobne ako jeho postava v inscenácii *Posedlost*, aj on zapôsobil na jemnejšie ženské povahy ako magnet. V šapitó má mil sluch, vábil zrak a kradol duše.

Začnem otázkou, ktorá prekvapivo nemá veľa spoločného s hudbou. Zaujímala by ma vaša spolupráca s režisérrom Janem Fričem, s ktorým ste pracovali napríklad na inscenácii Velvet Havel.

Honza Frič je skutočne dôsledný režisér. Už na prvých zkušokách chodí perfektné pripravený. Práca s ním mne veľmi baví. On umí hľadať vo vážnych veciach legráciu a v legrácii zas vážnosť. A pak je tu jeho práca s textom. Na jvišti ho rozkrýva opravdu svedomitě a ono to pak funguje.

V spolupráci s Janem Fričem vás svojou hudbou zastrešuje Miloš Orson Štedroň. On je muzikant, aj vy ste muzikant...

Orson je především autor hudby. Inscenaci Velvet Havel napsal, složil k ní hudbu, ale

pak už to celé nechal na Janu Friči. Do jejich společné komunikace ale já nevidím.

Do akej miery vás Štedroň využíva ako muzikanta?

V inscenaci Velvet Havel, naši prví spolupráci, to bylo ukázkové. Věděl, že zpívám kontratenorem a falzetem a hraju na kytaru. Celé to na mne přizpůsobil.

Čo by ste si vybrali hudba alebo divadlo?

Nevim.

A čím ste posadnutý?

Hudbou a divadlem.

Za rozhovor veľmi ďakuje Dominika Široká a spol.

Renan Martins de Oliveira: „MÁME STÁLE MENEJ PRÍLEŽITOSTÍ NIEKOHO SA JEDNODUCHO DOTKNÚŤ“

Choreograf Renan Martins de Oliveira spojil tanečné skupiny ME-SA a BOD.Y s gitaristom Gasperom Pianom, aby spoločne vytvorili inscenáciu *Let me die in my footsteps*, ktorá sa dostala do prestížneho tanečného rebríčka Aerowaves TWENTY 16. Svoje nadšenie s nami zdieľal hneď po predstavení.

Aká bola pôvodná idea tejto inscenácie? Vychádzala od vás, alebo ste na ňu prichádzali spoločne?

Ja som prišiel s konceptom, respektíve s počítačnou ideou. Chcel som pracovať s témou nostalgie. Na začiatku sme hovorili o veciach, ktoré nám chýbajú. Postupne sme sa dostali k dotykom – hovorili sme o tom, že máme stále menej príležitostí niekoho sa jednoducho dotknúť, s niekým byť. Z toho vyplynuli ďalšie témy ako obsesia, odpor, túžba po partnerovi, no zároveň potreba byť sám. V istom zmysle ide teda o „schizofrenické“ vzťahy medzi ľuďmi. Pohybujeme sa konštantne medzi chcením a nechcením.

Ako ste dospeli ku konečnému tvaru inscenácie?

Skúšali sme formou improvizácie. Do nej sa zapájal aj Gasper. Na každej skúške hral niečo k tomu, čo sme vymysleli. Alebo to bolo naopak, on hral a my sme vymýšľali niečo do jeho hudby. Postupne sa naše svety stretávali. Vedel som, že chcem urobiť inscenáciu, ktorá sa vyvíja ako sínusoida. Na začiatku je veľa energie, ktorá postupne klesá, až dôjdeme k „výdychu“ – do bodu, v ktorom to začne opäť narastať. Preto namiesto toho, aby sme začali od niečoho malého, tichého, čo by sa postupne vyvinulo v niečo veľké, sme už na začiatku nasadili väčšiu dávku energie.

Počítali ste od začiatku s tým, že hudba bude mať tak veľký priestor a vplyv na choreografiu?

Nie, v začiatkoch som ani nevedel, s čím všetkým Gasper príde. *Let Me Die In My Footsteps* je jedna z raných piesní Boba Dylana. Predstavoval som si napríklad zvuk gitary na farme – zvuk, ktorý človeku pripomína vidiek. Nemohol som ani tušiť čo sa nakoniec stane. Gasper s gitarou a tými svojimi mašinkami v konečnom dôsledku vytvára silnú atmosféru.

Viem, že v prvých predstaveniach ste figurovali aj ako tanečník. Mali ste na to zvláštny dôvod?

Nie, pôvodne to vôbec nebolo v pláne. Musel som zaskočiť, pretože sa Martina nečakane zranila. Bola to pre mňa celkom výzva, ale pár krát som to naozaj zatancoval za ňu. Milujem tú inscenáciu, ale radšej sa na ňu dívam, než som jej súčasťou.

Je choreografia fixná, alebo poskytuje možnosť improvizácie?

V inscenácii je veľmi jasná choreografia, ktorú možno ani veľmi nevidno. Umiestnenie tanečníkov, opakujúce sa sekvencie alebo záverečná časť sú úplne fixné. Napriek tomu je tu priestor na to, aby sa s ňou tanečníci stále pohrávali, navzájom sa vyzývali. Je to pre nich miestami trochu ako hra.

Let Me Die In My Footsteps sa dostala na zoznam Aerowaves TWENTY 16. Zmenil sa tým váš pohľad na inscenáciu?

Prvé reakcie kritiky boli podľa mňa v celku negatívne. Keď prišiel ten zlom v podobe ocenenia, bolo zrazu všetko inak. Inscenácia začala fungovať akosi automatickej-

šie – viac sme sa s ňou zžili. Takisto nás to prinútilo opäť sa nad ňou zamyslieť. Nad tým, ako to celé vidíme. Od jej dokončenia ubehol rok a všetci sme sa o čosi zmenili. Aj ja už isté veci vidím inak, než som ich videl pred rokom. Je fajn, že sme tým získali istý odstup a teraz môžeme mnohé veci prehodnotiť, napríklad to ako v rámci nej rozložiť energiu. Mám túto inscenáciu veľmi rád, zároveň sa však stále sám seba pýtam, prečo som ju urobil tak ako som ju urobil, čo ňou chcem povedať a prečo ju tancujeme takýmto spôsobom.

Aký ste mali pocit z dnešného predstavenia?

Myslím, že sa vydarilo. Museli sme sa trochu prispôbovať priestoru, keďže je to pôvodne vytvorené v priestore Studia ALTA, kde je javisko o niečo širšie. S tým sme sa museli vyrovať, ale nebol to až taký problém. Pred nedávnom sme hrali v oveľa väčšom priestore a myslím, že to predstaveniu veľmi uškodilo. Inscenácia obsahuje mnoho malých detailov, ktoré sa tam stratili. Tento komorný priestor bol ale celkom vhodný.

Máte v pláne nejakú ďalšiu spoluprácu s týmito súbormi?

Áno, budúci rok sa nám dúfam podarí urobiť niečo ďalšie. Momentálne sa síce venujem vlastnej tvorbe, no budúci rok by som opäť bol rád v Prahe. Česká republika je úžasná!

*Za rozhovor ďakuje
Barbora Forkovičová*

RENAN MARTINS DE OLIVEIRA

je brazílsky performer a choreograf žijúci v Bruseli. V roku 2009 absolvoval SEAD (Salzburg Experimental Academy of Dance) a o rok neskôr sa stal členom P.A.R.T.S (Performing Arts Research and Training Studios), kde sa v rámci svojho výskumu zameriava na choreografiu.

Chantal Poullain a Jiří Lábus v inscenaci Play Strindberg pražského Divadla Ungelt.
(Zdroj: Olomoucký den / archiv DF)

OLOMOUC. Největší divadelní přehlídka na Moravě - Divadelní Flora - startuje už tento pátek v Olomouci premiérovým představením Taneční pocta Antonínu Dvořákovi. Slavnostní zahájení festivalu, který má letos podtitul Křehkosti tvé jméno je žena...?, proběhne v 19 hodin v Moravském divadle.

„Letošní osmý ročník Flory je dosud nejrozsáhlejší v celé historii festivalu. Podařilo se nám zajistit dvojnásobek finanční částky než loni a tomu odpovídá i množství produkcí, kterých bude kolem padesáti. Letos přislíbily účast nejen české a slovenské soubory, ale také polské, finské, chorvatské nebo ruské,“ uvedl produkční festivalu Petr Nerušil. (...)

Jednotlivé produkce se budou odehrávat v sále Moravského divadla, v Divadle hudby, na nádvoří Zbrojnice, v kostele Panny Marie Sněžné a letos poprvé se do festivalu zapojí také Umělecké centrum UP. V budově Konviktu proběhne akce s názvem Open Konvikt, kde kromě filmových představení mohou diváci zhlédnout také vystoupení známých divadelních spolků (Alfréd ve dvoře, Teatr Novogo Fronta nebo Divadlo Continuo). (...)

Gabriela Garbová, Olomoucký den, 2004, č. 99

Vstupenky v ceně 50-400 Kč zakoupíte na pokladně Moravského divadla, tel. 585 500 500 nebo online. Nabízíme studentské slevy, část akcí je zdarma.

Doproděj probíhá 30 min před začátkem jednotlivých produkcí v místech jejich konání. Rezervace propadají 15 min před začátkem představení.

Na webu www.divadelniflora.cz najdete veškeré info vč. obsahu tohoto zpravodaje.

facebook.com/divadelniflora

twitter.com/divadelniflora

instagram.com/divadelniflora

SO 21. 5.

10:00 ArtUm Centrum
taneční workshop s Pauline Roelants

13:00 Divadlo na cucky
Nadační fond pro taneční kariéru
Setkání se zástupci nově založeného Nadačního fondu pro taneční kariéru vás seznámí s úkoly a činnostmi fondu, a také s důležitými fakty souvisejícími s profesionálním tancem doma i ve světě.

14:30 Konvikt / šapitó
Jakub Folvarčný
VLK A HLAD
Pohádka pro děti od 3 let.

17:00 S-klub
Adrienn Hód
GRACE
Hodworks Budapešť
Provokativní „třpytivá show“ čtyř syrově obnažených tanečniců, naplno stimulující divákovy smysly!

19:00 Moravské divadlo
Marius von Mayenburg
KÁMEN
Moravské divadlo Olomouc
Kámen. Dům. Rodina. Válka. Minulost, současnost, vzpomínky i staré hříchy v inscenaci „dramatu viny a vykoupení“ předního německého autora. Režie: David Šiktanc.

21:15 Dům u parku / Palackého 21
P. Roelants – M. van der Put
BURN
United-C Eindhoven

22:45 Konvikt / šapitó / koncert
Snaha

00:00 Konvikt / šapitó
DJ René

šéfredaktor: Martin Macháček

redakce: Milo Juráni, Barbora Chovancová, Barbora Forkovičová, Kateřina Málková, Dominika Šířoká, Zdeněk Vévoda,

korektura: Daniela Hekelová, **sazba:** Zdeněk Vévoda, **foto:** Lukáš Horký, Ondřej Hruška,

email redakce: press@divadlonacucky.cz,

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz